

РЕШЕНИЕ

№ 21687

гр. София, 01.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 20.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **1115** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. Г. П., чрез адв. П., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 570/26-4332-000199/12.01.2026 г., издадена от полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП му е наложена ПАМ– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релевира доводи за незаконосъобразност, като издадена от лице, което не е в кръга на лицата, имащи право да издават ЗППАМ. Твърди се, че използваният от административния орган дръг тест е негоден, поради което е невалиден. Посочва, че поради тази причина е дал кръвна проба. Моли за постановяване на съдебно решение, с което да бъде отменена процесната заповед.

В проведеното по делото заседание, жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.П., която поддържа жалбата и моли за нейното уважаване, на основанията, посочени в нея. Претендира присъждане на разноски, съобразно приложен договор за правна помощ.

Ответникът – полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, не се представлява. Със съпроводителното писмо, с което е представена административната преписка е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взима

становище.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

На 12.01.2026г. около 22.15ч. Б. П. управлявал лек автомобил "М. Ц 433 А.", с рег.№ 800М164, собственост на А. Фаузи Иусо, ЕГН [ЕГН], по ул.Железопътна с посока на движение от ул.М. Б. към ул.Покорска, пред № 43, като при извършена проверка с техническо средство Д. тест 5000, с фабричен номер ARRH-0009 и проба № 00397 в 22,28ч. отчетел положителен резултат за употреба на „Кокаин“.

На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване номер 0151124. Съставен е АУАН серия GA № 5005891 от 12.01.2026г. за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр.1 от ЗДвП. С оглед съставения АУАН, като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи издал процесната Заповед №570 от 12.01.2026г., с която на Б. Г. П. е наложена ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

По делото са приети доказателствата, приложени към административната преписка, както и допълнително ангажираните от страните.

В хода на настоящото дело е представена и приета е към доказателствения материал Съдебна химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза на ВМА от 27.04.2026г., съгласно която от извършените изследвания на предоставената проба кръв от лицето Б. Г. П., ЕГН [ЕГН], не е установено наличие на наркотични/упойващи вещества. От извършените изследвания на предоставената проба урина от лицето Б. Г. П., ЕГН [ЕГН] е установено: присъствие на наркотичното вещество кокаин и негови метаболити (метилекгонин, метилекгонидин)- Списък I (Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина) на Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП. Съдебно-токсикологична интерпретация. Заключение: Кокаин е наркотично вещество с изразено стимулиращо действие върху психиката на човека. Самостоятелната му употреба води до силен еуфоричен ефект, повишена енергия и увереност, бдителност, загуба на апетит, безсъние, учестен пулс, изпотяване, дилатация (разширяване) на зениците и др. След преминаване на действието му често се наблюдават дисфорична депресия (потиснатост на настроението, в което изпъква своеобразно съчетание на тъга, гняв, злоба, яд, недоволство, раздразнителност) и физическа умора. При кратък период на употреба съществува висок риск от развиване на зависимост, като многократното му приложение води до тахифилаксия и толеранс. Кокаин метаболизира бързо до естери на екгонинова и екгонидина, каквито са идентифицираните в урината метилекгонин, метилекгонидин.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, а по същество е основателна.

Процесната заповед е издадена от компетентно длъжностно лице, в кръга на делегираните му правомощия, видно от приложените по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 6400/07.07.2023г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-4252/20.05.2022г. на директора на СДВР. Административният акт е в необходимата писмена форма и е фактически и правно мотивиран съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Съгласно чл. 170, ал.1 от АПК в тежест на административния орган е да установи съществуването на фактическите основания, посочени в оспорения акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Правното основание на процесната принудителна административна мярка е чл. 171, т. 1, б."б" ЗДвП. Според посочената разпоредба, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване- до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи; Относимата към разглеждания случай хипотеза е свързана с управлението на МПС след употреба на наркотична вещества.

Редът, по който се установява употребата на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Според чл. 3, ал. 1 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози- с тест. Съгласно чл. 3а от Наредбата установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2 лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3 физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. Съгласно чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. При липса на проба урина изследването се извършва само с пробата кръв. Значението на резултатите от химико-токсикологичното лабораторно изследване е подчертано с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1/19.07.2017 г., предвиждаща, че именно резултатът от това изследване е определящ по отношение на констатацията за употреба на наркотични вещества.

В процесния казус не се спори, че при извършена проверка на място, водачът е бил тестван за употреба на наркотични вещества, като е бил отчетен положителен резултат за употреба на „Кокаин“.

Приобщената по делото Съдебно химикотоксикологична експертиза /СХТЕ/ опровергава констатациите на административния орган, послужили като фактическо основание за налагането на принудителната административна мярка. Изготвената в лабораторията на ВМА Съдебно химикотоксикологична експертиза оборва отчетения положителен резултат на техническото средство и по категоричен начин установява, че в деня на полицейската проверка жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Действително, токсикохимичната експертиза е установила присъствие на метаболити на наркотичното вещество кокаин (метилекгонин, метилекгонидин) в урината на изследваното лице, но в кръвната проба не се доказва наличие на кокаин и негови метаболити. Наличието единствено на метаболити на кокаин в пробата урина, при установено отсъствие на наркотичното вещество и/или негови метаболити в пробата кръв, показва, че употребата на такова вещество е била реализирана в

период от време по-голям от 24-36 часа преди вземането на кръвта и урината на лицето. Определяща за отговорността по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е кръвната проба, която в случая не е отчела наркотични вещества. Този извод следва от факта, че по нормативен ред е призната по-висока степен на достоверност на резултата от кръвното изследване спрямо резултатите от тестването с техническо средство и/или от изследването на проба урина. В този смисъл са решение по адм. д. № 7537/2024 г., VII о., решение по адм. д. № 7477/2024 г. на ВАС, решение по адм. д. № 6487/2023 г. на ВАС, както и Решение № 4234/07.02.2025 г. по адм. д. № 9529/2024 г. по описа на АССГ и Решение № 9002/14.03.2025 г. по адм. д. № 5747/2024 г. по описа на АССГ.

В тежест на органа е да докаже пред съда наличието на фактическите основания, посочени в обжалвания административен акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, както е указано с разпореждането за насрочване на делото. В конкретния случай, в хода на съдебното производство, не се доказва оспорващият да е управлявал на посочената дата и час МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози доколкото заключението на СХТЕ обори по категоричен начин резултата от техническото средство /Д. тест/. Този факт следва да се съобрази, с оглед нормата на чл. 142, ал. 2 АПК. Предвид така установения нов факт, към настоящия момент следва да се приеме, че не са налице предпоставките за прилагане на процесната ПАМ- не се установява в случая оспорващият да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, което обуславя отмяната на обжалваната заповед като постановена в противоречие с материалноправните норми.

С оглед изхода на спора основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на претендираните разноски в размер на 200 евро- адвокатско възнаграждение, за което е приложено доказателство за реално плащане, съгласно посоченото от приложения Договор за правна помощ и съдействие, видно от който сумата от 200 евро е заплатена към момента на сключване на договора.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. Г. П., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 570/26-4332-000199/12.01.2026 г., издадена от полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.1, б. “б“ от ЗДвП му е наложена ПАМ– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на Б. Г. П., ЕГН [ЕГН], сумата от 200 евро, разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал. 5, изречение второ от Закона за движение по пътищата.

СЪДИЯ: